

Tv-reparateur nam geheim mee in zijn graf

Het bedrijfje Fifth Force zou, als het een beetje meezat, net zo groot worden als Amerikaanse giganten als Cisco en Intel. De aandeelhouders van het eerste uur, onder wie ex-Philpstopman Roel Pieper, zouden miljardair worden. En dat allemaal dankzij een eenvoudige tv-reparateur uit Nieuwegein die naar eigen zeggen een revolutionaire uitvinding had gedaan.

Maar de eenvoudige tv-reparateur ging dood en nam zijn uitvinding mee het graf in. Nooit zullen Pieper en de andere investeerders weten of ze miljarden hebben misgelopen of dat ze zich hebben laten misleiden door een gewiekste tovenaar. Sterker, ze twijfelen er nog steeds aan, blijkt uit de reconstructie die *Quote*-redacteur Eric Smit van deze zaak maakte.

Jan Slood, want zo heette de tv-reparateur, was een zonderling. Hij sloot zich van jongs af aan het liefst eenzaam in zijn zolderkamer op om aan schakelaars en transistors te sleutelen. De LTS maakte hij niet af, maar op eigen kracht ontwikkelde hij zich tot een geëminentiaal technicus. Begin jaren tachtig besloot hij zijn kennis te gelden te maken. Hij wilde een computerprogramma maken, waarmee elke Nederlandse tv-reparateur toegang had tot zijn kennis. Toen hij daar mee bezig was, besefte hij al snel dat dit een gigantisch geheimgen vergde. Is het niet mogelijk, vroeg hij zich af, om informatie efficiënter op te slaan? Dat was mogelijk, concludeerde hij ergens begin jaren negentig. Hij had naar eigen zeggen een techniek ont-

wikkeld waarmee gegevensbestanden twee miljoen keer konden worden verkleind, zonder dat informatie verloren ging.

Een revolutionaire claim die de digitale wereld op zijn kop zou zetten. Glasvezelkabels voor transport van digitale informatie zouden overbodig worden. Hardware van computers kon veel eenvoudiger en de technologische mogelijkheden zouden geen grenzen meer kennen.

Slood was ook een brokkenpiet. Hij had in de jaren negentig al meerdere faillissementen op zijn naam staan. Niet dat hij geen tv's kon repareren, maar hij was zo gebiologeerd door de techniek, dat hij vergat de boekhouding te regelen. Met zijn wat klunzige opereren raakte hij een gevoelige snaar bij snelle jongens die wél

handig met geld waren. Eind jaren negentig bleek een bonte stoet van investeerders bereid geld in de vinding te steken. Ze lieten zich inspireren door de grote successen van de Nieuwe Economie. Was Bill Gates niet in amper twintig jaar de rijkste man ter wereld geworden?

De eerste investeerders waren bekenden uit het dorp, maar langzaam werden ze gerenommeerder. Begin negentig ontfermde de Nijmeegse ondernemer Marcel Boekhoorn zich over de vinding. Onder zijn leiding ging het legertje investeerders langs bij Philips, bij bestuurslid Roel Pieper om precies te zijn.

Slood heeft inmiddels een kastje gemaakt waarmee hij zijn vinding kan demonstreren. Door een chipkaart in een gleuf te steken

tovert hij zestien films op een scherm. Hij beweert dat al die films op het kleine chipje staan.

Pieper is onder de indruk. Het hoofd van de onderzoeksafdeling van Philips ook, alleen wil hij eerst zeker weten dat de gegevens niet ergens anders vandaan komen, van de harde schijf bijvoorbeeld. Hij vraagt om uitgebreider onderzoek. Daarop raakt Slood in paniek. Hij is bang dat Philips er niet zijn vinding vandoor gaat en wil dus zo weinig mogelijk inkijk bieden. 'Het is zo simpel, ze hebben het al door, als ze ernaar kijken.' Uiteindelijk besluit Philips van een overeenkomst af te zien.

Roel Pieper blijkt wel bereid het risico te nemen. Bij Philips is hij op dood spoor beland. Nog voor hij op 1 mei 1999 bij Philips vertrekt, stort hij zich vol op de vinding van Slood. Op 20 mei wordt hij CEO van het bedrijfje dat de rechten heeft op Sloods vinding.

En dan gaat het ineens razendsnel. Pieper besluit het bedrijf om te dopen tot Fifth Force. Pieper en Boekhoorn schakelen ABN Amro in. Ze gaan naar Amerika waar ze een ontmoeting hebben met Charles Wang van Computer Associates. Ze gaan in Nederland langs bij John de Mol, die ook interesse toont. De waarde van de onderneming wordt ondertussen geschat op een half miljard dollar. Het lijkt een kwestie van tijd dat Slood de patentaanvraag gereed heeft en het feest echt kan beginnen.

Maar dan, op 11 juli 1999, be-wijkt Jan Slood aan een hartaan-val. Niets aan de hand, denken Pieper en zijn kompanen eerst

nog, de broncode van zijn vinding bevindt zich immers in een kluis. Ze zijn ook wel opgelucht dat ze van de paranoïde uitvinder zijn verlost.

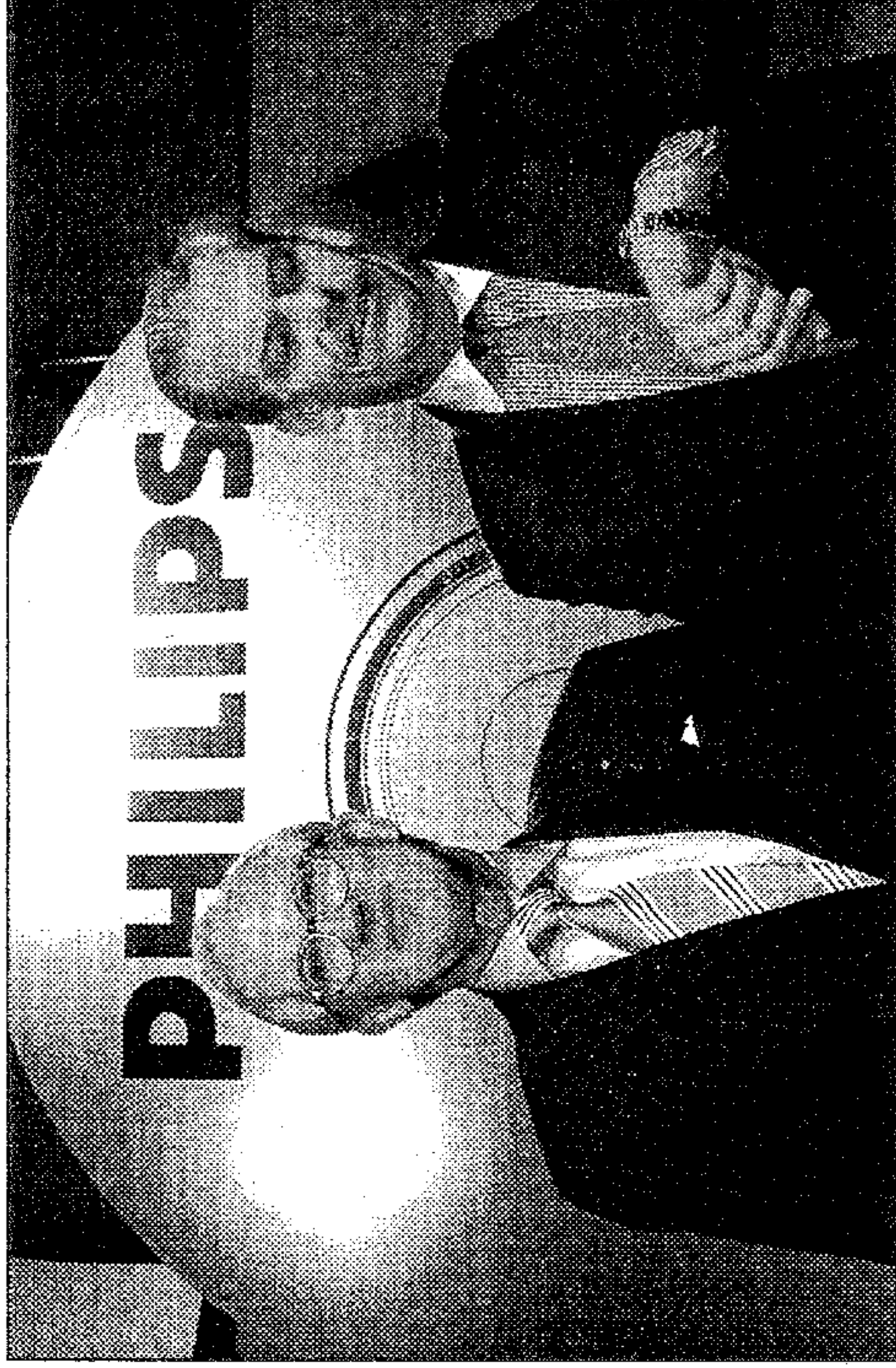
Totdat blijkt dat de broncode nergens te vinden is. In een kluis in Nieuwegein bevinden zich slechts wat waardeloze papieren en een boek van Ludlum. Ook het kastje waarmee Slood investeerders overtuigde kunnen ze niet terugvinden. Een detectivebureau wordt ingeschakeld om alle gangen van Slood voor zijn dood na te pluizen. Tevergeefs, er wordt niets gevonden. Een halfjaar na de dood van Slood heeft Fifth Force zijn laatste aandeelhoudersvergadering. Tenzij de broncode nog wordt gevonden natuurlijk.

Eric Smit weet knap in het midden te houden of Slood genie of oplechter was. Elke keer als de lezer zeker denkt te weten dat Slood een fantast was, komt Smit met argumenten waarom de man best de waarheid kon spreken.

Voor het verhaal maakt het niet veel uit of Slood de waarheid sprak. Het blijft fascinerend te lezen hoe hoog ondernemend Nederland het destijds in de bol had. Men droomde van revoluties en hoopte vooraan te staan in de Nieuwe Wereld. Alleen onder deze omstandigheden kon een paranoïde tv-reparateur – en bingoliefhebber – uit Nieuwegein uitgroeien tot een held.

Pieter Klook

Eric Smit: De broncode
Podium; 328 pagina's; €18,50
ISBN 90 5759 156 1

Roel Pieper (rechts) wordt door topman Cor Boonstra gepresenteerd als lid van de raad van bestuur van Philips.

FOTO ANP